

Arrest

nr. 153 767 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 10 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod van 26 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten

Naam: [B.M.]

Voornaam : [B.E.]

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Kinshasa

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS: [P.F. geboren op 17/07/1970 van Portugese nationaliteit wordt inreisverbod voor 6 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 26/03/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
X1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De verwijderingsbeslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 6 jaar omdat betrokkene veroordeeld is op 23.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Brussel voor 8 maanden effectieve gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar, wegens drugsfeiten. Om deze redenen wordt hem geen enkele termijn toegestaan voor het vrijwillig vertrek.

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

X De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Op 29.09.1993 werd betrokkene onderschept door de politie van Brussel in het bezit van een volledig valse portugese identiteitskaart op naam van P.F., geboren op 17.07.1970 met Portugese nationaliteit. Betrokkene werd hiervoor opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis. Betrokkene werd bij gebrek aan bewijzen vrijgesteld op 28.10.1993.

Op 30.10.2000 heeft betrokkene een asiel aangevraagd op naam van [B.M.B.E.]. Deze aanvraag werd negatief beslist op 06.02.2001 en een Bevel om het Grondgebied te Verlaten werd aan betrokkene betekend. Na een opschorsend beroep ingediend bij het CGVS werd de asielprocedure definitief negatief afgesloten op 30.10.2013. Een Bevel om het Grondgebied te Verlaten werd aan betrokkene betekend op 03.11.2013.

Op 01.12.2011 werd betrokkene opgesloten in de gevangenis van Vorst voor drugsfeiten. Betrokkene werd veroordeeld op 23.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 5 jaar.

Op 26.03.2015 werd betrokkene opgepakt door de gerechtelijke politie van Brussel. Betrokkene verklaart volledig valse documenten te gebruiken op naam van Pereira Fernando met Portugees Angolese nationaliteit. PV voor fraude werd opgesteld door de gerechtelijke politie van Brussel. PV BR 22 LL 032804/2015.

Gezien al deze feiten kan men besluiten dat betrokkene een ernstige dreiging van de openbare orde vormt.

Om deze redenen wordt hem een inreisverbod van 6 jaar opgelegd.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het wordt uiteengezet als volgt:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)*

II. 1.2. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat verzoekende partij thans nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verzoekende partij heeft immers haar gevangenisstraffen ‘uitgezeten’.

II. 1.3. Het is niet zo dat verzoekende partij thans nog gevangenisstraffen moet ‘uitzitten’.

Verzoekende partij was een gevaar voor de openbare orde vooraleer zij haar gevangenisstraf opgelegd kreeg.

Verwerende partij heeft bij het opleggen van het inreisverbod kennelijk één van de basisprincipes van het strafrecht uit het oog verloren, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf (cf. C. VAN DEN WYNGAERT, *Strafrecht en Strafprocesrecht, 2009, Antwerpen, Maklu, p. 17)*:

“Bijzondere preventie

De bijzondere preventie slaat op het effect van de straf t.a.v. de delinquent op wie ze wordt toegepast: de straf zal aan de delinquent leren geen nieuwe misdrijven meer te plegen en zal zodoende een preventieve werking hebben. Negatief bekeken beperkt de bijzondere preventie zich in de zin tot de loutere incapacitatie van de delinquent. Het doel hiervan is de maatschappij te beschermen, door het eenvoudige feit van de delinquent uit de maatschappij te verwijderen.

Positief gesteld impliceert deze zienswijze dat men de straf gaat aanwenden als een middel om hem terug in de maatschappij in te schakelen, m.n. de resocialisering.”

II. 1.4. Verzoekende partij stelt zich thans dan ook op het standpunt dat het feit dat zij haar straf heeft uitgezeten, nl. de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat zij nieuwe inbreuken op de openbare orde te plegen, tevens impliceert dat zij thans geen gevaar voor de openbare orde meer vormt. Anders zou het uiteraard zijn mocht verzoekende partij net een inbreuk op de openbare orde gepleegd hebben en mocht verwerende partij de strafrechtelijke gang van zaken niet willen afwachten, quod non in casu.

II. 1.5. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1, vierde lid, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting schendt.”

2.1.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.1.3. Verzoeker stelt in essentie dat verkeerdelijk werd geoordeeld dat hij nog een gevaar voor de openbare orde zou vormen, nu hij zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten en dit impliceert dat hij geen gevaar meer vormt voor de openbare orde. Anders, zo stelt hij, zou het zijn mocht hij net een inbreuk hebben gepleegd op de openbare orde en de verwerende partij de strafrechtelijke gang van zaken niet willen afwachten.

Verzoeker lijkt er in zijn betoog compleet aan voorbij te gaan dat hij op de dag van de bestreden beslissing werd opgepakt door de gerechtelijke politie van Brussel, waarbij hij verklaarde valse documenten te gebruiken, onder een Portugees-Angolese nationaliteit en dat een PV voor fraude werd opgesteld. In eerste instantie blijkt daaruit duidelijk dat het feit dat hij zijn straf heeft uitgezeten hem er hoegenaamd niet van heeft weerhouden valse documenten te dragen die hem toelieten een andere identiteit aan te nemen en dus opnieuw feiten te begaan die strijdig zijn met de openbare orde –de feiten werden door verzoeker verklaard en worden in het onderhavige verzoekschrift niet betwist. Daarbij komt nog dat dit precies de hypothese is die verzoeker zelf aanbrengt als zou zij de verwerende partij wél toelaten vast te stellen dat de betrokkene een gevaar voor de openbare orde is.

Met zijn argumentatie maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht dan wel het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden, en al evenmin dat de verwerende partij zou hebben geoordeeld in strijd met de bepalingen van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.1.4. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker citeert de geschonden geachte bepaling en stelt verder het volgende:

“II.2.2. Artikel 74/11, §1, vierde lid stelt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar opgelegd kan worden, indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact (inreisverbod van 6 jaar!) meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van zes jaar op te leggen) schragen.

II.2.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, vierde lid dat het inreisverbod meer dan vijf jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij een inreisverbod van 6 jaar oplegt. Verwerende partij verwijst naar eerdere procedures die verzoekende partij in België gevoerd heeft en haar veroordeling voor de correctionele rechtbank in 23 december 2011 (gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel voor vijf jaar. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van zes jaar wordt opgelegd. Verzoekende partij heeft immers haar gevangenisstraffen 'uitgezeten'.

II.2.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 6 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Gezien de verwerende partij zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 5 jaar tot oneindig.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 6 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

[...]

II.2.5. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 5 tot ... jaren, dient zij te motiveren waarom zij voor de termijn van 6 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

II.2.6. Ten overvloede wenst de verzoekende partij ook te wijzen op het recente arrest nr. 113.396 dd. 6 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 131.489 / II), zij – op grond van dezelfde overwegingen als in voormeld arrest nr. 92.111 dd. 27 november 2012 – terecht stelt:

"De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de

omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissingen wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, vindt de Raad in de vierde en vijfde bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissingen houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.” (eigen onderlijning)

In casu werd een schending van de formele motiveringsverplichting door Uw Raad aangenomen.

II.2.7. Nog meer ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

“ Artikel 11 – Inreisverbod

(...)

2. De duur van het inreisverbod word volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

(...)”.

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

II.2.8. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2.2. Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”. Deze termijn kan, naar luidt van het vierde lid, meer dan vijf jaar bedragen wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Het inreisverbod wordt opgelegd voor een duur van zes jaar, om de volgende redenen:

Op 29.09.1993 werd betrokkene onderschept door de politie van Brussel in het bezit van een volledig valse portugese identiteitskaart op naam van P.F., geboren op 17.07.1970 met Portugese nationaliteit. Betrokkene werd hiervoor opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis. Betrokkene werd bij gebrek aan bewijzen vrijgesteld op 28.10.1993.

Op 30.10.2000 heeft betrokkene een asiel aangevraagd op naam van [B.M.B.E.]. Deze aanvraag werd negatief beslist op 06.02.2001 en een Bevel om het Grondgebied te Verlaten werd aan betrokkene betekend. Na een opschorsend beroep ingediend bij het CGVS werd de asielpcedure definitief

negatief afgesloten op 30.10.2013. Een Bevel om het Grondgebied te Verlaten werd aan betrokkene betekend op 03.11.2013.

Op 01.12.2011 werd betrokkene opgesloten in de gevangenis van Vorst voor drugsfeiten. Betrokkene werd veroordeeld op 23.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 5 jaar.

Op 26.03.2015 werd betrokkene opgepakt door de gerechtelijke politie van Brussel. Betrokkene verklaart volledig valse documenten te gebruiken op naam van Pereira Fernando met Portugees Angolese nationaliteit. PV voor fraude werd opgesteld door de gerechtelijke politie van Brussel. PV BR 22 LL 032804/2015.

Gezien al deze feiten kan men besluiten dat betrokkene een ernstige dreiging van de openbare orde vormt.

Om deze redenen wordt hem een inreisverbod van 6 jaar opgelegd."

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij, door louter te verwijzen naar de wettelijke mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen, zij niet verduidelijkt dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden die eigen zijn aan het dossier. De verwerende partij moest motiveren waarom zij net voor de termijn van zes jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt om welke specifieke omstandigheden van het geval de verwerende partij het nodig heeft geacht om een termijn van zes jaar op te leggen. De verwerende partij moet niet motiveren om welke reden eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn, maar moet de verzoeker inzicht geven en er blijk van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. In casu is hieraan voldaan. De verwerende partij moest dan ook niet de motieven van de motieven gaan uiteenzetten. Verzoeker brengt verder geen specifieke omstandigheden aan die ten onrechte door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd en met betrekking tot dewelke niet zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel al evenmin.

In de mate dat verzoeker wijst op de discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij ter zake heeft, komt het aan hem toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van zes jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Van enig automatisme geeft de bestreden beslissing immers, gelet op het hiervoor gestelde, geen blijk. Reeds uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke of onwettige wijze een inreisverbod heeft opgelegd van zes jaar. Ter zake kan dan ook worden verwezen naar deze beoordeling. Andermaal dient erop te worden gewezen dat verzoeker weliswaar betoogt dat hij zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten maar dat hij volledig voorbijgaat aan de nieuwe vaststellingen die werden gedaan naar aanleiding van zijn verklaringen dat hij een vals identiteitsdocument draagt.

Noch een schending van de formele motiveringsplicht, noch een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS